



PERIÒDICH POLITICH VERMELL.

== SALUT PÚBLICA == INTERESSOS POPULARS == ARTS Y LLETRES ==

Redacció y Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 6, Barcelona

— VENTA: 15 exemplars, 1 peseta; Un número, 3 quartos. — Sort d'illam los diuenes ab tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, 3 rals trimestres; Extranjer, 16. —

¡A DIVERTIRSE!

QUADRO REALISTA DE COSTUMS CARNAVALES

Están en dimars de carnaval.
 En Pep, en Pol i en Pau son tres xicots fills de Tona, que s'están a disposa al carrer de Llançaster y estudien lo primer per metje, lo segon per advocat y el últim per capellá.
 A n'an Pep li agrada fer lo valent, i n'en Pol lo calavera y en Pau diu amon a tot quan sos companys fan ó proposen, perquè sembla que aquesta es la única paraula que ha pogut aprendre del llatí, i a pesar d'estar ja al tercer any.
 S'estavan tots tres a taula a casa de les set del vespre menjantse las clásicas monjetas y un vulgaríssim tall de bacallá a la llauna, quan en Pol digué:
 —Noya, aixó no pot anar. Per no tenir un parell de saps a les butxaques entrem nos tres mes aixuts que un cristiá de pe florit, y jo fe rati que estich barriant per que avana d'acabarhe'l carnaval poguém disfrutar ab alegría y diners las festes del rey de la broma.
 —Pero com! digueren los altres dos companys a una, quedantse admirats.
 —Molt senill. Pera divertirnos no 'ns faltan mes que quartos.
 —Res mes.
 —Donchs la gran qüestió es tenir quartos.
 —Natural.
 —Donchs ja he pensat un medi de tenirse.
 —Digni.
 Trepdem un llibre cada hu de nosaltres dels millors que tinguém, anem a empenyarlo, y de lo que 'ns hi pòuin, aném a llogar tres trajos, nos disfressam y está a fer brometa falta gent.
 —Aprobat, digué en Pep.
 —Y tu, Pau?
 —Vn... com vulgués.
 —Donchs ja está fet. Corrédm, que a las vuyt tancan les caixes de préstamos. In poco pera empenyar la Historia del reinado de Isabel II.
 —Bon assumpte per las caixes de préstamos. Jo me empenyaré la Historia de España de ca 'n Montaner. Y tu, Pau, qué l' empenyarás?
 —Donchs vingan depressa; a n' aquest mateix carrer tenim caixes de préstamos y casa per llogar vestits. De aquí a mitja hora ja podém estar de traemo, ¡Visca la alegría!
 —Visca la broma!
 —¡A divertirnos!

Tal fet tal dit.
 Agafaren los citats llibres, y mitj quart després tenien en ses mans un bitlet de deu duros.
 —Ab deu duros, deya l'un, podém fer deu hores de broma i rebre de duros per hora.
 —Vas qui 'ns feya estar tristos, responia l' altre, podent tal facilmente proporcionarlos diners!
 Entrán a casa un sastre de teatros y concertan tres vestits per tres duros, trinitos de la zarcuela La Mascota.
 —Jo 'm vestaré de Llorens XVII, digué en Pep, tu Pol de Pipó del primer acte, y tu Pau de Mascota.
 —Jo de Mascota? preguntá temeroso l' aprentat de capellá.
 —Sí, home, sí. Com tu ets lo mes guapo y 'l mes bellat, te estará millor.
 —Bueno, com vulgués.
 —Nos vestídm a qui mateix, que 'l sastre ja 'ns guardarà la roba, ¡vritat!

—Si senyors.
 —A quina hora tancan!
 —Arxuy tota la nit estará obert.
 —Ah salut! No 'n tenim encara pocas d' hores pera fer gracia.
 —Ja ho crech.
 —Au, au; a vestirnos.
 No había encara passat un quart que ja 's trobavan vestits de fer broma.
 —Aquestos esclaps me son molt estrans, deya en Pau vestit de Mascota, ab una gracia que podia competir ab qualsevol mífrega y un salero que ni un vaso d' arenagós.
 —Home, aixó ray, treute la palla de dintre, y si encara te son masses estrans, treute 'ls mitjons.
 Se tragué la palla, torná a ficar los peus dintre ab prou treballa, y digué:
 —Me sembla que encara 'm son masses justos, y tinch por que 'm farà mal.
 —Fug, home, fug, replicá en Pep; ab lo que 'ns divertirídm ni tu n' adonarás.
 —Aps, aps, asembi.
 —Sí, sí, no perdém temps.
 Y engantant un per cada costat sortiren al carrer.

Nostros tres personatjes anavan Rambla amunt divertintse sens obrir la boca, quan Rambla avall y en direcció a n' ella, baixavan duas Jovayas Juanitas, l' una en vestit de bebé, y l' altra fluhint lo traje del primer acte d' aquesta obra.
 —Dia, Juanita, ¡cóm aném! preguntó en Pol ab veu de disfressa.
 —Molt bé, y tó, Pipó! contestá la estúida.
 —Perfectament.
 —Y vosaltres!
 —Bé, requetebien y ¡viva la gracia!
 Las duas Juanitas demostraron ben prompte que eran donas d' aquestes que 's disfressan pera veure se fae mer, los tres amichs no veieren sino que eran donas y molt francesas, y en Pep aviat 's hi preguntó francesques.
 Se forma dessegut un rotllo, y com se fossen entre las disfressas algunes bromes no prou correctes, va sentirse luego algunes veus de ¡vritat! ¡de setat! ¡ve caurels y altres per l' estát.
 —Qui es que diu aixó? digué de prompte en Pep quedantse y deixant de fer veu de misticar.
 —Epl! ¡No l' arrossais!
 —¡Agaleu! ¡Postanaga!
 —¡Vó! ¡Vó!
 Y's tornaren a repetir los crits de burla al veure que en Llorens XVII s' envoltantona.
 —¡Quin maron de cuyna!
 —¡Aparéu las criaturas!
 En Pep se dirigix a un que había dit las últimas paraules, l' agafé pe 'l brau, y li diu ab tó de mandó:
 —Si tornés a insultarme vas ho explicaré d' altra manera.
 —¡Fuera! ¡Animel! ¡Talot! ¡Banderas!
 De tot lo rotllo sortiren aquestas veus.
 En Pep alsa la ma contra un, y al moment mitja dotzena de puntas de botina li acrobaban lo seu traero obeguntis a ferlo anar de nasos mes llarch que un Sant Pau.
 —Indecent, ara me las pagarem totas.
 Y desventenat la espasa com si fos un guerrero de delós.

Una pluja de bolets y mastegós caygués demont, no ja d'en Pep, sino de tots los disfressats y disfressadas del rotllo.
 Las empenyas y 's cops no deixavan lliure a ningú, y en pocas moments en Llorens XVII tenia la espasa a

trouso, en Pipó había perdut lo sacró y 'l barret, y la pobre Betina había caygot a terra entrebancantse ab los esclops y una colla dels del grupo li habían passat per desotro.

Las Juanitas habían escorregut lo bulto a temps, procurant posarse a respectuosa distancia de las empenyas y rabona.

Los crits histimosos d' en Pau y 's renechs d' en Pol y las bravatas d' en Pep, feron que al cap d' uns tres quart de d'interés comparegessen dos polissons y un municipal.
 —Que es estó!
 —Qué ha passado aquí!
 —Que estos señores nos han insultado, deya en Pol.
 —¿A, ells que volían matarho tot, respongué un.
 —Fins s' han tret la espasa! afegí un altre.
 —Aps, aps; digué 'l municipal, unos amunt y altres abajo; y al vosotros os traia más la espasa os llevo a casa cadu.

Mitj refanfuoyant los tres amichs y ribent los demés se separaron.
 Las Juanitas tornaten a arriparse als mascots.
 —Qué l' ha passat, Pipó meu! digué la que anava de bebé.
 —Ay filla meua! contestá en Pol, una indecencia que volían acorralarnos; pero deixemho corre y a divertirnos.
 —Sí, sí, fem broma.
 —A mi sí no m' aguantan, digué en Pep, me sembla que ab la espasa no traspasó dos ó tres.
 —Bé, home, no 's perdís; digué la Juanita que vestia d' arriero.
 —Que 'm salvaríats tu, potser? preguntá 'l valent.
 —Y perquè no? Ab molt gust.
 —¡Y salídm, veia empenyat! y li allargá 'l brau.
 La groceta Juanita confitida de la manera mes gráfica possible. Ne li agafá dessegut del brau.
 —Ay, Pipó, ¡me vols ésser! digué la del bebé.
 —Ja está dit.
 Y en Pipó plantá 'l la Betina, ó sia a n' en Pau, lo aprentat de capellá.

—Y jo ab qui m' agafó! digué aquell ab envicia.
 —Ab un brau de cada una, contestaren las donas.
 Y 's posa en Pau al mitj, sos dos companys als extrems, y ellas cada una ab un home a cada costat.
 —Fe 'l carrer se troba molta gentussa, digué una Juanita, y entriam d' entrar a un café.
 —Sí, sí; aném a prendre café al Suis, digué en Pol.
 —Ay, ay, si la mamá ho sapigués... jo no gosó... contestá l' altra dona fent complimentos ab poca solta.
 —Fugi d' aquí, no ho té pas de saber ningú.
 Ab tot aixó deixaren de parlar ab lo nas y aumentaren la francesca parlantse de veute.

—Y si retratón tant!
 —Bé, ja las acompanyarém.
 —Oh, es que avuy al pis de casa no hi ha ningú, la mamá es a vetllar una tia malalta, y com no vindrá fins demá al dematí, nosaltres dues, que som germanas, nos habídm disfressat d' acompanyar per anar a fer broma.
 —Ay, nosaltres també.
 —Tambe es mare vetlla una tia malalta.
 —No, que també volém fer broma.
 —Nosaltres dues ja vindrem ab vostés; pero ¡ab! no 's tenen de propassar, sino renyiriam ¡senten! y no 'ns tenen de fer treure la cartera devant d' altres ¡eh!
 —No tragan per. ¡Ay qué bromes que fem! i digué en Pol entusiasmatment per graus y tocant los braços nusos de la Juanita bebé.
 —Jo per vosté mataria a qualsevol home; afegí en Pep, que may podria dominar sos ardors belichs de carricoll.
 Y 's faria a totas duas majordona mevas avans de cantar missa; exclamá en Pau en un rapte d' entusiasme patètic.

Resultat: que las telas quedaren ben tiradas, y que la

Gracias a las influencias de los seus pares y a pagar un centenar de duros para untar varios rodetes de justicia, se tiró terra al assumpto y al cap d'un mes estavan en llibertat.

En Pau no estigué mes que dos dias a ca la ciutat dormint la mona, pero al sortir tingué necessitat d'anar-se'n contenta i veure un menys especialista pera curarse una enfermedat contrasta en aquell primer pis del carrer de Sant Ramon y que l'heu estar nou mesos petit y molt ab perill de quedarse esgarrat per tota sa vida a conseqüencia de certa operació quirúrgica que per poch tenen de ferir.

Així es que quan ara qualsevol dels tres companyys sent parlar de divertirse pe'l Carnaval, l'un se posa la mà al costat abont rebé la farida, l'altre ab illusions se mirá l'peu que va girarse, y en Pau rumia la mona pensant que ab un xich mes lo deitan ho per capolla, ab la completa seguretat de que no fararia may al així moment de la ley de Deu.



Lo general de las cabriolas esquerranas, en Lopez Dominguez, torna a insistir en que ell es tant y tant monarquich.

Aixó 'm fa l'efecte de las donas que sempre están dihent que son tan bonradas.

Es que 'n tenen molta necessitat de dirho. Y no obstant, ningú las creu.

Ja está firmat lo decret de disolució de las Corts conservadoras.

Respireu, ventrells dels aspirants a pares de la patria.

Després de publicat lo decret de disolució de las Corts conservadoras y convocatoria de las fusionistas, un aixam de pretendents a fernes feissions ha sortit de Madrid dirigintse als districtes electorals en que pensan poder pescar la credencial consabuda.

Si l'pais sapigués una mica lo que s'empatolla, ho tindria aviat arreglat no prenent la part mes grossa ni petita en aquesta farsa que se 'n diu sufragi, sent aixís que ja avans se sab quins té de ser la voluntat obligada del cos electoral.

Lo mes digne fora deixarlos sols als que volen ser diputats, y que ells mateixos se votessin y s'ho arreglessin sense la comparateria de cap elector de bona fe.

Bartual, lo que fou, no fusellat, sino mort en garrot a Cartagena per qüestions politicas, havia guanyat la creu de Sant Fernando lo 23 de Juny del any 66, en aquella batalla que 's donqué pe'l carrer de Madrid, després de la qual fou condemnat a mort en garrot lo senyor Sagasta, actual president del Consell de Ministres.

Lo que pot la fortuna. Lo subleuat del 66 la carrera sublevantse y no se li compleix la condemna.

Y l'subleuat del 85 no pot alcansar lo perdó del condemnat a mort del 66.

Quanta vileta té la politica!

La Isabel que fou segona y son marit tornarán a passar una temporada separats.

Lo que pot la costum!

Ja es en molts punts que 's treballadors reben de declarar-se en huelga porque no 's pagan sos jornals.

A Almaden acaba de succehir aixó mateix. Ves si n'es de mal fet lo ser revolucionari!

Dotze milions de dot y una paga de trenta mil duros cada any es lo que ha tingut pera casarse la infanta Euleria.

Ja n'hi ha pera fer bullir l'olla a lo princep.

Ab aixó n'hi hauria pera viure desahogadament unas quatrecentas families de treballadors.

La rúa d'enguany ha sigut de lo mes poca solta que 's conceix.

Disfressante tot l'any nostres politichs, pera que ferlos competencia uns quants dias?

S'acabat lo carnaval, es a dir, lo temps de la

broma, y entrém a la quaresma, lo temps de la iglesia.

Després de l'un carnaval ve l'altre.

La immaculada diva que trastorná tant lo cervell de la clique periodistica de Barcelona, fou admirablement rebuda a Valencia al presentarse a las taulas y rebé una ovació al final del primer acte de La Traviata.

Pero a mida que avansá la representació se aná refredant l'entusiasme del públich, fins que al final, en lo duo de tenor y tiple, hi hagué una general zuiada.

Poden filosofar sobre aquest percas los politikists barcelonins.

¡Ni 's trescents mil duros de joyas que canta en aquesta obra la Patti han pogut salvarla de ser zuiada a Valencia!

L'Ajuntament de Paris ha votat dos mil duros per uns obrers huelguistas, y aixó ha escandalisat a la gent de quartos de la velina republica.

Ja ho veig. Están tan acostumats a que las autoritats sigan sempre neutrals... ajudant als poderosos...

Continúan ab gran entusiasme los preparatius pera la celebració de la Fetiada Socialista Artistic-Literaria en commemoració del aniversari de la proclamació de la Commune en Paris.

Dita festa tindrà lloch en lo Teatro Ribas.

Pera sufragar los gastos que aquesta ocasionará, se están expnent, desde ahir dijous, uns titols acompanyats de sis invitacions, al preu de tres pesetas.

Los que vulgan contribuir al major lluhiment de la Festa ab lo seu concurs económic, podran adquirir titols tots los dias de nou a onze del vespre en lo carrer de Sant Olegari, principal, y en aquesta redacció durant lo dia.

Ja s'ha salvat la patria.

La monarquia ara sí que ja s'aguantará mes ferme que una estaca plantada en segó.

¡Aleluya, generacions futures, aleluya!

La Libertat y l'Ordre de la monarquia espanyola están assegurats per temps infinit.

¡No saben a qué ve tan de saynete? Donchs escoltin que diuhen de Madrid:

«A las dos de esta tarde, la reina celebró una conferencia con el general Lopez Dominguez.»

De segur que li deuria ensenyar lo rovell de la famosa espasa d'Alcolea, que avuy s'ha tornat pitjor que la no menos famosa d'en Bernat.

Y continúan dihent:

«En la entrevista de la reina con el general Lopez Dominguez, éste ofreció un testimonio de lealtad a doña Cristina, recibiendo en cambio una contestación desfogosa de la regente.»

¡Bravissimi! ¡Ab aixó y dos quartos al pais li donaran un llouquet.

Pero ara ve lo mes interessant del argument:

«Coméntase esta entrevista en el salon de conferencias. Los inquiridores están satisfechos y se consideran herederos próximos del poder.»

Ja tenim lo pot de la confitura. Pero com que 's esquerrans no podran tastarla per mes que dobleguin la espinada, lo dia que vulguin menjar dois tindran d'anar a un altra pasteleria.

Y pax vobis.

LO CANT DE MA PATRIA

ODA PREMIADA EN LA CARRERA D'ALLS OPORTA PE'L TERMINAT EN LA PRITA DELS JOCS FLORALS QUE VA TENIR LLOCH EN LO TERRAT DE GARA

Soch Catalunya, la patria ajmada Dels poetas, dels artistes, dels guerrers; Patria respectable é alabada

Per tots los espanyols é 'ls estranjers. Contempleu en mi a la flor d'Espanya, A la prenda dels bétics catalans;

A la mare dels homes de mos manys, De mes gémit, mes pit é bones mans.

Jo soch lo que doná reys a Aragó, Duchá a Atenas é comptes a Prussia;

A Castilla un bon tros de son penó E meus per lluytá a la mar intensa.

Patria dels campiers que goig me done Recordar com sos furs ne conservaven, Fins al rey obligante que en persona

Los jurts doná 's dreus que 's percaven. Mult liberal est poble é molt valent,

Que un colp ventat n'havie furs campanyes, Ni un nin ne mangava al sometent. Per defendre les terres catalanes.

Les neus que gronxantse cinguingues Del mar ne foren reynes sobranes. M'apar veure encare gegantines Passant per les costes africanes. L'avuy per estranjers era volguda; L'avuy sí de tothom n'avejada; E no mes d'Aragó violent P'ajuda Independentis fou é Uorjada. Emprasonada avuy en va plorada; E dala tirana captiva molt s'anyora; Lo temps aqueils de glories sols creixa E per sa recordacion sempre plora.

¡Oh patria, patria meval May me caso d'exciliar lo teu cant, puig n'acomoda. Pero calla, que aixó n'és un romansa. Y ja t'cantar romanans no es de moda.

A. ROSALE



Quin altre açell mes aixirit n'hi ha del rector de Riells del Fav!

Deixant apart alló de tenir duas majordonas joves y maquetas pe'l seu servey, y no voler admetre un vestit que per la Mare de Deu compraren los administradors d'aquest sagrat tros de fusta, sino que per tot exigís quartos, aném a donar compte d'un fet que be mereix tots los honors d'ordenansa tramontanesca.

Se tracta d'una pobra dona que va quedarse viuda y ab molta necessitat.

Cometá la torpesa de voler fer funerals pe'l difunt, y se n'aná a trobar al rector, dihentli que com no tenia cap diner, li pagaria quan vengués un tocino que crava.

Lo rector li contestá que ell no volia fer las feynes de son ofici a fiar, y per lo tant, si volia funerals pe'l seu marit, que li portés lo porch, que ell ja ho arreglaria.

Creyant que l'tocino podria salvar l'anima del marit, la beneyta dona portó lo bacó al rector, y aquest se 'l quedá, digué 'ls funerals, y la viuda s'ha quedat sense tocino.

Qué tal si aixó no es també una bona porcada?

Y aquí teniu que l' destino nos acompanya en aquest punt, que l' anansa d'un difunt la pot salvar un tocino.

A Guatemala han prohibit la entrada a tota mena de sa-cerdo-ix-estranjers.

¡Ay qué be! Ves qui pot d'aquest mode importarlos la triquinista clericalorum?

Quantas malalties de menos!

Gran escándol hi ha hagut a Alfaro ab motiu del rosari de la aurora, no faltantli los corresponent ferits y escalabrats.

Al anunciarse tal funció, tindria de posarse al cartell la següent nota:

«Se suplica l'arnica»

Y que es indispensable, ja está indiscutiblement probat.



GEROGLIFICH

Call Dou MIL L. et. 81. KL. aixó O Ay X ut ut A. SALABERT

SOLUCIONS A LAS CANTORIAS DEL SÚBERO PERRAT

CONSERVA: — MONSINY. XARABÀ: — RO-DO-DE. ENDEVALLA: — LA AGULLA. ACENTIGRADO: — MATO. MATO. GEROGLIFICH: — TRENTA PESQUIS CINCHENTOS DEU PESOS DE DOL.

Tipografia LA ACADEMIA, Ronda de la Universitat, 6. Barcelona



Per ells encara dura 'l Carnaval.

Pero no tardarán a venir los dejunis.